

De prik van Distelmans
door **Walter Pauli**

VUB-arts en hoogleraar Wim Distelmans is bekend geworden als de voorvechter van wettelijke euthanasie in dit land. Minder bekend is dat hij ook pionierde in de palliatieve zorg. Vandaar dat hij daar nu hogere en structurele financiering voor vraagt. En kijk, zij die zijn vrienden zouden moeten zijn, zoals de vrijzinnige PS'er Demotte, hebben er geen oren naar. Zijn zogezegde tegenstanders, zoals de 'christelijke' CD&V'ster Vervotte, al meer.

Voor buitenstaanders, maar ook voor sommige diehards in de Wetstraat, blijven zulke vragen verrassen. Ze passen immers niet in de sjablonen van een aantal politici, ziekenhuisdirecties of artsenleiders die erbij blijven dat wie palliatieve zorg vraagt, nooit euthanasie wil, en vice versa. Ze zijn fout, want niet mee met de tijd. Natuurlijk heeft die tweedeling een historische basis. Euthanasie was in oorsprong een vrijzinnig antwoord op de therapeutische hardnekkigheid die, zonder exclusief christelijk te zijn, door sommige katholieke zorgverleners ijverig werd toegepast, juist omdat die praxis bij hen religieus gedragen was.

Maar omdat euthanasie vloekt(e) met de christelijke leer, kwamen katholieke zorgverleners als zuster Leontien in actie. Zij deelden wel de bekommernis van vrijzinnigen als Distelmans: een alternatief zoeken voor de vaak onmenselijke therapeutische hardnekkigheid. Maar ze gaven een ander antwoord: palliatieve zorgen, het zo pijnloos mogelijke levenseinde.

Die oude antagonie is ingehaald door de praktijk, of zou dat moeten zijn. Beide 'scholen' hebben goede argumenten, bruikbaar in verschillende omstandigheden, die zich echter in dezelfde gezinnen of dezelfde levens op een ander tijdstip kunnen manifesteren. Stadia van ziektes waar euthanasie ooit het enige alternatief was om niet te hoeven vergaan van de pijn zijn nu palliatief controleerbaar. Maar hoe meer expertise men heeft gekregen in het palliatieve instrumentarium, hoe deemoediger men moet toegeven dat niet alle pijn te bestrijden is, dat palliatieve zorgen geen ultiem antwoord bieden op alle vragen.

Het is dus niet strikt of/of, maar vaak en/en. Er zijn mensen die palliatief willen geholpen worden tot een bepaald punt: dan mag/moet het voor hen stoppen.

Anderen willen euthanasie achter de hand houden, als ultieme zekerheid, maar sterven uiteindelijk toch 'enkel' met palliatieve begeleiding.

Met zijn eis voor een structurele palliatieve financiering doorprijkt euthanasieman Distelmans, zijn achternaam getrouw, de eigengelijkballon van de verstarde geesten.

Publicatiedatum : **2007-03-26**

Sectie : **Algemeen**